

РЕШЕНИЕ

№ 16746

гр. София, 16.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 22.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **9348** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на А. Д. И. от [населено място] срещу Заповед № Л—2738/14.08.2024 година на Началник ОСИН- С. – Комисар , с която последният наложил дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от 6 месеца на младши инспектор- А. Д. И. – Надзирател I степен в Ареста на ул.“ М-р Г. В.“, № 2 към Сектор“ Арести” при Областна служба “Изпълнение на наказанията“- [населено място].

Развитите в жалбата оплаквания са за нищожност и незаконосъобразност на издадената заповед. Твърди се, че същата е издадена от некомпетентен орган , непритежаващ правомощия да налага дисциплинарни наказания, като такива има Главен директор на ГДИН, а не Началник на О., който не е орган по назначаването. Сочи се още, че заповедта е непълна, незаконосъобразна и немотивирана, като същата не съдържа задължителните реквизити по чл.59,ал.2,т.2 и т.4 АПК, като не е индивидуализирано лицето, спрямо което е наложено дисциплинарно наказание, не е посочено ЕГН на лицето или служебен номер на служителя и не са посочени материално-правните разпоредби, които са нарушени, като не е налице нарушение,извършено, защото служителят е отказал да изпълни незаконосъобразна заповед на по- герестоящ орган , като в началото на дисциплинарното производство оспорващият не е запознат с правата му по чл.205,ал.3 и ал.4 от ЗМВР и неговите права са били нарушени и е бил лишен от правото на участие на адвокат в дисциплинарното производство. Иска се отмяна на заповедта като нищожна, алтернативно като незаконосъобразна и се претендират направените по делото разноски.

В съдебно заседание оспорващият А. Д. И. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се явява и поддържа жалбата на заявените основания. Наред с това, жалбата му се поддържа

от адвокат Ч., редовно упълномощен, който заявява претенция за присъждане на разноси. Съображения относно основателността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването- Началник ОСИН- С.- Комисар редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт Д. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано.

Административен съд София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и възраженията на страните,при условията на чл.142, ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че със Заповед № Л-3280/3 от 22.07.2019 година на За Главен директор на ГДИН оспорващият е преназначен на длъжността – Надзирател II степен в Арест- [улица],№2 към Сектор “Арести“ при О.- С., считано от датата на встъпване в длъжност-22.08.2019 година.

На 20.06.2024 година до Дежурен Главен надзирател при О. е депозирана Докладна записка, в която е посочено, че на 20.06.2024 година по време на дежурството на развод е разпоредил на младши инспектор А. Д. И. да застъпи на пост № 7, но същият е отказал да изпълни разпореждането и поради отказа оспорващият е застъпил на пост №5.

На 20.06.2024 година оспорващият депозирал Докладна записка до Дежурен Главен надзирател, в която посочил, че отказва да застъпи на пост №7 поради наличие на големи плъхове и има фобия от плъхове.

Със Заповед № Л-1848/26.06.2024 година на Началник ОСИН- С. наредил да се извърши проверка на постъпилите данни от Докладна записка с рег. № 11753/20.06.2024 година по описа на О., изготвена от инспектор Р. Х. Я.– Главен надзирател- Четвърта степен в сектор,, Арести“ при О.- С., като се установи дали оспорващият е отказал да изпълни разпореждането на пост №7 / кула / да застъпи на дата 20.06.2024 година в 08,15 часа при застъпване на дежурство от страна на Младши инспектор А. Д. И.- Надзирател I степен в Ареста на ул., М-р Г. В.“, № 2 към Сектор „ Арести“ при О.- С. и представлява ли дисциплинарно нарушение , да се анализират всички факти и обстоятелства, свързани със случая и да се изясни наличието на основание за реализиране на дисциплинарна отговорност на държавния служител, определил Комисия в състав, която да извърши проверката- Председател- Главен инспектор- К. П. В. – Началник сектор „ Арести“ при О.- С. и членове- Инспектор Е. А. Г.- Главен надзирател II степен в Сектор,,Арести“ при О.- С., инспектор Н. Л. Н. – главен надзирател- II степен в Сектор „ Арести“ при О.- С., старши експерт- Л. Д. К. – Старши експерт“ Човешки ресурси“ в О., посочил за резултата от проверката да се изготви Писмена справка, която да му се докладва в 20 дневен срок / работни дни/, считано от датата на връчване на заповедта .

Със Заповедта за проверка оспорващият е запознат срещу подпис на дата 08.07.2024 година с отбелязване, че не се намира в законоустановен отпуск и е запознат с правата по чл.207 от ЗМВР.

На 08.07.2024 година е съставен Протокол от проведено заседание на Комисията, определена да извърши проверката, на което е присъствал и оспорващият, бил е изслушан, признал е за извършеното нарушение и е поканен да депозира своите писмени обяснения в своя защита по случая на 20.06.2024 година, и е изразил съгласие да депозира такова.

На 08.07.2024 година оспорващият депозирал своите писмени обяснения до Председател на Комисията, определена да извърши проверката, в които посочил, че е отказал да застъпи на

пост № 7/ кула/ по причини, свързани със здравето му и условията на труд, има фобия от плъхове и предвид това, че негов колега му е споменал, че на този пост го е ползвал голям плъх по крака, и след споделянето от колегата у него се появила фобия и страх от ухапване от плъх.

На 11.07.2024 година до Председател на Комисията определена да извърши проверката е депозирана Докладна записка от Н. В.- младши инспектор, в която посочил, че на някое от дежурствата през месец юни 2024 година- нощно около 02,30 часа като постови на пост № 7 е забелязал плъхове, които са около стола и краката му, и се е опитал да ги прогони, а същото се е случило след няколко часа, отново са се появили зад дървените плоскости, които играят роля на ламперия, и за случилото се с тях докладвал официално на Д.Г.Н и Д.К.Д., като в неформален разговор е съобщил и на колеги.

На 30.07.2024 година до Началник на О. е депозирана Писмена справка от Комисията, определена да извърши проверката, с която е предложено да бъде ангажирана дисциплинарната отговорност на оспорващия и да му бъде наложено дисциплинарно наказание – Порицание за срок от 6 месеца.

Оспорващият се запознал с Писмената справка на дата 30.07.2024 година с отбелязване, че е запознат и с правото на писмено възражение в срок от 24 часа от връчването и.

На 31.07.2024 година е ставен Протокол в 16,00 часа относно извършена проверка в Регистрите на Деловодството на О.- С., при която се е установило, че за времето от 15,36 часа на 30.07.2024 година до момента не са постъпвали възражения от младши инспектор А. Д. И. във връзка с връчена му Писмена справка с рег. № 14533/30.07.2024 година по описа на О..

На 07.08.2024 година до оспорващия е изпратена Покана от Началник ОСИН- С., с която е поканен на основание чл.206,ал.1 от ЗМВР да се яви на дата 09.08.2024 година в 09,30 часа в кабинета му във връзка с образувана дисциплинарна проверка, за да бъде изслушан и/или да предостави допълнителни писмени обяснения и му е указано, че ако не се яви на указаната дата и час, и/или не представи допълнителни писмени обяснения в Деловодството на О.- С. ще бъде смятано за отказ по зависещи от него причини.

Поканата е връчена на оспорващия на дата 08.07.2024 година.

На 09.08.2024 година е съставен Протокол за изслушване на оспорващия от старана дисциплинарно- наказващия орган, на което изслушване е присъствал оспорващият, адвокат А. Ч. и Л. К. - Старши експерт „Човешки ресурси“ в О.. Протоколът е подписан от оспорващия, ДНО, и адвокат Ч..

На 14.08.2024 година ответникът по оспорването издал оспорената Заповед № Л-2738/14.08.2024 година, с която наложил дисциплинарно наказание – „Порицание“ за срок от 6 месеца.

Заповедта е връчена на оспорващия на 31.08.2024 година в 20,50 часа с отбелязване, че не се намира в законоустановен отпуск.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства и събрани в хода на съдебното, както и доказателства, че лицата, участвали в състава на Комисията, определена да извърши проверката са заемали съответните длъжности, както и лицето, издало Заповедта към датата на издаването и е заемал длъжността – Началник ОСИН- С..

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима/ тъй като се иска обявяване на нищожност на същата, а съгласно чл.149,ал.5 от АПК искане за обявяване на нищожност може да се предяви без ограничение във времето. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед Л-2738/14.08.2024 година на Началник ОСИН- С. представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове. При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта е издадена от компетентен по смисъла на чл.204,ал.1, т.3 от ЗМВР орган- това е Началник ОСИН – С., на когото изрично нормата на чл.16а,ал.1, т.5 от ЗИНЗС е предоставила правото да разрешава отпуски и командирова служители от областната служба в страната, награждава служителите с награди по чл. 30, ал. 2, т. 1 от този закон и налага дисциплинарни наказания по чл. 197, ал. 1, т. 1 - 3 от Закона за Министерството на вътрешните работи и по чл. 188, т. 1 и 2 от Кодекса на труда/ а това са - дисциплинарни наказания- мърене, писмено предупреждение и порицание/. Наред с това съгласно чл. 19 от ЗИНЗС, служители в Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" и в териториалните ѝ служби са- по т.1 държавни служители, които пряко осъществяват дейности по изпълнение на наказанията или на мярката за неотклонение задържане под стража, по т.2- държавни служители и по т.3- лица, работещи по трудово правоотношение. По аргумент от нормата на ал.2 на чл.19 от ЗИНЗС за държавните служители по ал. 1, т. 1 се прилагат разпоредбите относно държавната служба в Закона за Министерството на вътрешните работи, доколкото в този закон не е предвидено друго. Аналогична по съдържание е нормата на чл. 18 от ППЗИНЗС, сочеща, че за неуредените в част трета на този правилник въпроси за държавната служба в ГДИН и териториалните ѝ служби се прилагат разпоредбите на Закона за Министерството на вътрешните работи.

На тази плоскост по аргумент от чл.207,ал.1, т.2 от ЗМВР именно на Началник ОСИН – С. е предоставено правото да бъде дисциплинарно- наказващ орган по смисъла на чл.207,ал.1,т.2 от ЗМВР за нарушенията по чл.197,ал.1,т.1-3 от ЗМВР- мърене, писмено предупреждение и порицание на държавни служители в О.- С.. Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства се установява, че лицето А. В. З. със Заповед № ЧР-05-66/23.03.2023 година на Министър на правосъдието е преназначен на длъжността– Началник ОСИН-С. и на която длъжност продължава да служи и към момента на издаване на заповедта.

В тази насока, неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че Заповедта е нищожна поради липса на компетентност и Началник ОСИН не притежава правомощия да издава заповеди за налагане на дисциплинарни наказания, тъй като той не е орган по назначаването, защото от цитираните по- горе правни разпоредби е видно, че Началник ОСИН- С. притежава правомощия да бъде дисциплинарно- наказващ орган за изрично посочените дисциплинарни нарушения- мърене, писмено предупреждение и порицание/.

Спазени са изискванията за форма, като заповедта съдържа всички реквизити, визирани в чл.210 от ЗМВР. Съгласно сочената разпоредба, дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед,в която задължително се посочват: извършителят;мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок, може да се обжалва.

Неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че заповедта на отговаря на изискванията за форма, същата е непълна и немотивирана, липсва ЕГН на лицето, за което се отнася или служебен номер, и е в нарушение на нормите на чл.59 от АПК. На първо

място, цитираните правни разпоредби касаят общите изисквания за форма на ИАА, но ЗМВР/приложим изрично по отношение на служителите в О. по силата на чл.19 от ЗИНЗС е специален Закон и по общо правило специалният закон изключва приложението на общия. На второ място, сочените правни разпоредби на чл.59 от АПК не могат да намерят приложение, тъй като ЗМВР въвежда задължителни реквизити на заповедта, с която се налага дисциплинарно наказание-посочени в нормата на чл.210 от ЗМВР. На следващо място, понятието непълна заповед е непозната в административното право, а предмет на съдебна проверка е само и единствено законосъобразността на издадена заповед за налагане на дисциплинарно наказание, но не и непълнотата на заповедта. Наред с това, от анализа на нормата на чл.210,ал.1 от ЗМВР никъде няма изискване за посочване на ЕГН на служителя или негов служебен номер, а обстоятелството, че ЕГН е уникален идентификационен номер на лицето, не води до извод, че заповедта не отговаря на изискванията за форма. Наред с това, в нормата на чл.210 от ЗМВР липсва изискване за мотивираност на заповедта, както сочи процесуалният представител на оспорващия, а заповедта следва да е със съдържанието предвидено в тази разпоредба. Изискването за мотивираност на ИАА по чл.59 от АПК касае издаването на ИАА по принцип, но след като в специалния закон е предвидено конкретно съдържание и реквизити на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, то именно се прилага специалният закон, а не общият.

При издаване на Заповедта, дисциплинарно-наказващият орган е спазил процесуално-правните разпоредби. Съгласно чл. 205,ал.1 от ЗМВР дисциплинарно производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител, а за изясняване на постъпилите данни и/или установяване на извършителя на дисциплинарното нарушение дисциплинарно наказващият орган може да разпорежи извършване на проверка, като определя срок за нейното приключване. В алинея трета на същия текст изрично е посочено, че държавният служител, срещу когото се води дисциплинарно производство, може да участва в производството самостоятелно или да бъде подпомаган в защитата си от посочен от него служител на МВР. В чл. 208 от ЗМВР е доуточено, че при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 198 - 202 или по чл. 203, ал. 1, т. 1 дисциплинарното производство може да започне и без издаване на заповед. В този случай дисциплинарното производство започва с първото действие за установяване на нарушението. В конкретния случай от доказателствата по делото е видно, че дисциплинарното производство е образувано със Заповед за образуване на проверка, с която е определена Комисия в състав, която следва да извърши проверката, определен е срок за завършване на дисциплинарното производство- 20 работни дни от връчване на заповедта, а резултатите от проверката са обективирани в Писмена справка, с която е предложено да бъде ангажирана дисциплинарната отговорност на оспорващия. Оспорващият се е запознал със Заповедта за образуване на проверка и със Справката, дадена му е възможност да представи своите писмени възражения и обяснения, но той не ги е депозирал. От своя страна, от доказателствата по делото е видно, че лицата включени в състава на Комисията са заемали съответните длъжности и оспорващият не е възразил срещу състава на Комисията. Необосновано е възражението на оспорващия, че не му е предоставена възможност да бъде подпомаган в защитата си от посочен от него адвокат. Не се установява допуснато нарушение на разпоредбата на чл. 205, ал. 3 от ЗМВР, съобразно която държавният служител, срещу когото се води дисциплинарно производство, може да участва в производството самостоятелно или да бъде подпомаган в защитата си от посочен от него служител на МВР или от адвокат. Няма данни по делото служителя да е бил възпрепятстван да участва в процесното дисциплинарно производство, дори и с оглед на желанието му да бъде подпомаган в защитата си. След връчването на поканите за запознаване с материалите от дисциплинарната преписка, на оспорващия е предоставяна многократна възможност за даване на обяснения и възражения. Служителят при желание е имал възможност да се консултира с

адвокат и да депозира писмено своите възражения, за да защити правата и интересите си. Не е налице законово задължение на ДНО или на друг подпомагащ орган в провежданото производство по налагане на дисциплинарно наказание, да предлага на служителя защита по реда на чл. 205, ал. 3 ЗМВР. Съгласно ал. 5 на същата норма участието в дисциплинарното производство на лицата по ал. 3 се осигурява от служителя, срещу когото то се води, и тяхното отсъствие по неуважителни причини не е пречка за извършване на действия по производството, т.е. задължението за запознаване с материалите по преписката не е на административния орган, а на служителя, противно на твърденията на оспорващия. Наред с това, след изготвяне на Писмената справка, Дисциплинарно-разследващият орган е изпълнил вмененото му задължение да връчи същата на оспорващия. Поканата за запознаване с Писмената справка е връчена лично срещу подпис на оспорващия, като същият не се е възползвал от правото си да даде писмени възражения. След запознаване със Справката, Дисциплинарно-наказващият орган е изпратил Покана до оспорващия да бъде изслушан, поканата му е връчена и същият е изслушан, за което е съставен Протокол за изслушване, приложен по делото. При издаване на заповедта, дисциплинарно-наказващият орган е спазил материално правните разпоредби на ЗМВР.

Дисциплинарната отговорност на служителите от МВР се реализира в рамките на дисциплинарно производство, в което се установява нарушението на служебната дисциплина и се налага някое от предвидените дисциплинарни наказания. Съгласно чл. 94, ал. 4 от ЗМВР дисциплинарната отговорност е лична, като всеки държавен служител отговаря за своите действия или бездействия, извършени виновно в нарушение на служебната дисциплина и свързани със заеманата длъжност и правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР/ГДИН. Следователно нарушение на служебната дисциплина е виновното неизпълнение на произтичащите от служебното правоотношение задължения, при което фактически осъществено деяние обективно не съответства на правно дължимото поведение на служителя. От доказателствата по делото е видно, че на дата 20.06.2024 година около 08,15 часа при извършване на инструктажа при застъпване на дежурство в Арест на ул. „Майор Г. В.“ № 2 към Сектор Арести при О. оспорващият отказал да изпълни разпореждането да застъпи на дежурство като постови на пост № 7 /Кула/ в Ареста на [улица]с мотив, че негов колега му казал, че там има плъхове и страда от фобия към тях. От приложената Н. ведомост на дата 20.06.2024 година за времето от 08,30 часа до 20,30 часа на 20.06.2024 година е бил в състава на наряда, като преди застъпването на дежурството му е извършен инструктаж, съгласно нормата на чл. 307, ал. 1 от ППЗИНС, същият е декларирал това обстоятелство с подписа си, като за времето от 08,30 часа до 12,30 часа оспорващият е бил разпределен да изпълнява функционалните си задължения на пост № 7 в Ареста на [улица], № 2, като при застъпване на наряд към 08,15 часа при извършаване на инструктажа и при застъпване на дежурството той е отказал да изпълни разпореждането да застъпи на дежурство като постови на пост № 7 / кула/. Твърдението на оспорващия, че на този пост е имало плъхове и той има фобия към тях, което е довело до неизпълнение на разпореждането, не е подкрепено с никакви доказателства още повече, че за наличието на такива оспорващият не е бил пряк очевидец на наличието на плъхове, а това му е било казано от друг колега, но липсват доказателства и този друг колега по съответния ред да е уведомил ръководството на О. за наличието на плъхове и за предприемане на мерки срещу тях. Не се доказва твърдението на оспорващия, че е налице незаконосъобразна заповед на горестоящ орган, която той не е бил длъжен да изпълни, при което законосъобразно ответникът по оспорването е приел, че оспорващият е извършил дисциплинарно нарушение на нормата на чл. 194, ал. 2, т. 1 и т. 4 от ЗМВР, във връзка с чл. 200, ал. 1, т. 11 и т. 12 и ал. 2 от ЗМВР и разпоредбата на чл. 293, т. 6 от ППЗИНС, сочеща, че за успешното изпълнение на задачите от надзорно-охранителния състав се изисква: стриктно изпълнение на заповедите и разпорежданията на ръководителите, нарушил е с поведението си т. 2, пр. 1 и т. 3, пр. 1, 2 от Раздел Пети „Преки задължения“ от длъжностната си характеристика за длъжността- Надзирател II-I степен в Ареста към Сектор „Арести“ при О.-С.

да спазва най-строго служебната и личната дисциплина, установения вътрешен ред, т. 32- да спазва законността, дисциплината, на разпоредбата на т.1 пр.1 от Раздел Шести „ функционални задължения“ от Длъжностната му характеристика като постови – да приема поста, чл.16 Р. II, глава Втора от Етичния кодекс за поведение на държавните служители от ГДИН, сочеща, че държавният служител изпълнява стриктно своите професионални задачи, като носи отговорност за своите действия и бездействия, чл.27 от Етичния кодекс- държавният служител изпълнява стриктно всички заповеди, съответстващи на закона при спазване на изискванията на чл.195 и чл.206 от ЗМВР.По смисъла на чл. 194, ал. 2 от ЗМВР нарушение на служебната дисциплина представлява виновното неизпълнение на разпоредбите на ЗМВР и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители; неизпълнение на служебните задължения; неспазване на служебните правомощия и неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, за които се налагат предвидените в чл. 197, ал. 1 ЗМВР дисциплинарни наказания.

Преди да наложи дисциплинарното наказание, Дисциплинарно-наказващият орган е изслушал държавния служител, за което е съставен Протокол за изслушване, обсъдил всички доказателства по делото, цялостното поведение на държавния служител и е наложил съответно дисциплинарно наказание. Наказанието е наложено в сроковете,визирани в чл.195 от ЗМВР- не по-късно от два месеца от откриване на нарушението/ а нарушението се смята за открито,когато дисциплинарно-наказващият орган разполага с достатъчно доказателства за виновността и отговорността на служителя/което в случая е станало на дата 30.07.2024 година, когато материалите от Дисциплинарната проверка са постъпили при него/ и не по-късно от една година от извършването му-20.06.2024 година. Предвиденият двумесечен срок е започнал да тече от 30.07.2024 година и съответно на това изтичащ на 30.09.2024 година, а Заповедта е издадена на дата 14.08.2024 година. Неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител,че административният орган е наложил дисциплинарно наказание“ без да са налице основанията за това, защото от доказателствата по делото е установено, че оспорващият е извършил дисциплинарно нарушение – отказ да заеме пост № 7/ кула и е налице признание от самия оспорващ.

Наложено е наказание и в съответствие с духа и целта на закона-да допринесе за изграждането и утвърждаването на положителния образ на служителите в О.. С оглед изхода на спора и в съответствие с разпоредбата на чл.143 от АПК в полза на ответника по оспорването следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева съгласно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, проведени са три съдебни заседания, на които е взел активно участие юрисконсулт Д. и този размер е съответен на оказаната правна помощ. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.172,ал.2 АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА А. Д. И. от [населено място] срещу Заповед № Л—2738/14.08.2024 година на Началник ОСИН- С. – Комисар , с която последният наложил дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от 6 месеца на младши инспектор- А. Д. И. – Надзирател I степен в Ареста на ул.“ М-р Г. В.“, № 2 към Сектор“ Арести” при Областна служба “Изпълнение на наказанията“- [населено място].

ОСЪЖДА А. Д. И. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА НАЧАЛНИК О.- С. СУМАТА ОТ 150 ЛАВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ. НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението не подлежи на касационно оспорване,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 ЗМВР.

СЪДИЯ:

